

2 Petrus 3: 10-18

Tijdens de vorige bidstond hebben we met elkaar vastgesteld dat het bidden om de wederkomst op gespannen voet staat met het bidden om redding van mensen. Want als je bidt of de Heer spoedig terugkomt, bidt je in feite ook om het einde van de genadetijd. En als je bidt om nog meer genadetijd voor mensen die je kent, zodat ze zich mogen bekeren, dan bidt je in feite om uitstel van de wederkomst. Twee gebeden, die beiden naar Gods wil zijn, maar toch tegengesteld lijken te zijn. We mogen aannemen dat Jezus niet treuzelt met de belofte van Zijn komst. Hij laat echt niet langer wachten dan nodig. Maar tegelijkertijd zien we Gods onnoemelijke geduld, z'n lankmoedigheid. Omwille van de enkelen die zich nog moeten bekeren kan het maar zo zijn dat de Eeuwige nog een dag extra wacht. En hoelang een dag bij Hem kan duren weten we uit het voorgaande. Eén dag is als duizend jaar en duizend jaar als één dag.

Wij mensen weten niet wanneer die dag aanbreekt. Maar we moeten er wel rekening mee houden. De dag komt als een dief zegt Petrus. Het voorbeeld van de dief had Petrus goed onthouden van het onderwijs van de Here Jezus. Tijdens zijn rede over de laatste dingen had de Here Jezus het zelf gezegd: *maar weet dit: als de heer des huizes geweten had, in welke nachtwaak de dief zou komen, hij zou gewaakt hebben en in zijn huis niet hebben laten inbreken. Daarom weest ook gij bereid, want op een uur dat gij het niet verwacht, komt de Zoon des mensen (Mt. 24:43 ev.).* Ook de apostel Paulus gebruikt in 1^e Tess. 5. het voorbeeld van een dief in de nacht. Maar hij zegt daarbij dat die dag òns niet als een dief hoeft te overvallen omdat gelovigen het licht toebehoren. Want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot het verkrijgen van zaligheid door onze Here Jezus Christus!

Wij kunnen de dag van Christus niet berekenen, maar we moeten er wel mee rekenen. En dat doen we volgens Petrus, door een heilig leven te leiden in godsvrucht. Als de dag des Heren aanbreekt zal alles wat onheilig is en God niet toebehoort vergaan door het vuur. De enige manier om aan het oordeel te ontkomen is te zorgen dat je heilig bent. Nu moeten we wel goed begrijpen dat heilig zijn niet onze prestatie is, maar gevolg van het door God geheiligd zijn. Gelovige mensen worden in het Nieuwe Testament 'heiligen' genoemd. Ongelovige mensen worden 'zondaren' genoemd. Daarmee wordt natuurlijk niet gezegd dat gelovigen zonder zonde zouden zijn. Maar hun heilig zijn wordt niet in de eerste plaats bepaald door je

gedrag maar door je status. Zo zag je al in het Oude Testament dat gebruiksvoorwerpen voor de tempeldienst daarvoor geheiligd waren. Op dezelfde manier is ieder die Christus als Verlosser aanvaard door God apart gezet voor zijn dienst. Hij heeft ons geheiligd. In die zin zijn alle gelovigen heiligen, apart gezet. Maar tegelijkertijd geldt voor deze heiligen dat ze zich mogen uitstrekken naar groei in heiliging. Over deze groei heeft het laatste vers van de brief het ook: *wast op in de genade en in de kennis van onze Here en Heiland, Jezus Christus*. De NBV gebruikt in plaats van het woordje 'opwassen' het woord 'groeien'.

Dit is wat wel 'het reeds en het nog niet' genoemd wordt in de theologie. Je bent reeds een heilige – qua status, qua positie – maar je moet ook nog groeien in heiligheid. Heiliger worden. En die heiliging is absoluut noodzakelijk. Als geloofsgroei achterwege blijft loop je gevaar. Dan blijf je een baby in het geloof en juist door je groei naar volwassenheid zal je geloof diepgang krijgen en bij die geloofsgroei hoort ook het levend houden van de verwachting van de wederkomst. Volgens vs. 14 moeten we ons beijveren in die verwachting door onbevlekt en onberispelijk te blijven voor Christus. Hier wordt een tegenstelling gemaakt met de spotters uit vs. 3. De spotters leven maar raak. Zij wandelen naar hun eigen begeerten en durven de komst van Christus te ontkennen. Maar wie gelooft bewaart zich rein. Zoals een bruid zich rein bewaart voor haar bruidegom tot aan de bruiloft, zo zal de gemeente zich rein bewaren voor de bruiloft van het Lam. De dag dat Christus zijn bruidsgemeente zal ontmoeten en in Zijn armen sluiten.

Tenslotte wil ik nog heel even wijzen op vs. 15,16. Petrus spreekt hier over zijn geliefde broeder Paulus. Dat is op zich wel mooi. Want Paulus en Petrus hebben volgens Galaten 2 een aanvaring gehad. Petrus had bij niet-joodse gelovigen aan tafel gegeten, maar toen er een aantal Joden binnenkwamen, had hij zich huichelachtig teruggetrokken. Paulus heeft zich toen openlijk verzet tegen deze handelwijze. Gelukkig heeft deze aanvaring geen gevolgen gehad voor de relatie van deze beide broeders. Petrus spreekt over zijn geliefde broeder.

Tussen twee haakjes, Petrus geeft wel aan dat hij hetzelfde probleem kent als wij. In de brieven van Paulus is soms het een en ander moeilijk te verstaan. Maar ondanks dat zet Petrus de brieven op één lijn met de overige schriften. Daarmee bedoelt hij waarschijnlijk de geschriften van het OT en de toen al bekende geschriften van de apostelen. Voor Petrus hadden de brieven van Paulus toen al hetzelfde gezag als de

OT-sche geschriften. Die mag je niet verdraaien zoals onkundige en onstandvastige lieden doen. Als je dat doet, dan doe je dat tot je eigen verderf. Wie de schrift loslaat valt af van z'n eigen standvastigheid. Heiligen, gelovigen hebben een andere weg te gaan. Houd vast aan de komende Here Jezus, die niet wil dat sommigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen. Houd rekening met Zijn komst, bid daarom, maar bid ook voor het behoud van mensen. En bestudeer de Heilige Schrift. Door daarmee biddend bezig te zijn groei je – was je op in de genade en de kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus.

Petrus sluit zijn tweede brief af met een lofprijzing van Hem. En laten wij ons daar maar bij aansluiten:

Hem zij de heerlijkheid, zowel nu als tot de dag der eeuwigheid! De dag dat Jezus komt!

AMEN